

ГОРСКИ ВИЈЕНАЦ ОДЛОМАК

Владика Данило

2737. Што је, Вуче? Грдно ли изгледаш!
2738. Виђу да си с кржаве пољане,
2739. газио си негђе ватру живу
2740. и Бог знаде, до тебе самога,
2741. је ли ико ту жив претекао;
2742. јер без муке не прскају токе
2743. ни се ломе таки џефердари
2744. те с' од витке жице саковани.

Вук Мандушић

(мрко прича)

2745. На Шћепандан дође ми одива,
2746. из Штитарах љетос поведена,
2747. и каза ми: Ево харачлије
2748. у Штитаре да купе хараче!
2749. те ја скупи педесет момчади
2750. и западни с њима под Штитаре
2751. да посијечем Турке изјелице.
2752. Пучу пушке Љешанском нахијом.
2753. Мислим, иду Турци у хараче,
2754. па на рају страву ударају.
2755. кад бој чујем у Прогоновиће,
2756. те ја потец' са оном дружином.
2757. А кад тамо, мука и невоља!
2758. Ударило двјеста харачлијах,
2759. потурице, љута Арнаута,
2760. на краву Радунову кулу.
2761. Сам се Радун у кулу нагнао
2762. и с њим жена његова Љубица;
2763. жена млада, ама соко сиви,
2764. пуни пушке своме господару.
2765. Радун гађа с прозора од куле,
2766. седмину је на обор убио.
2767. Но му дошла бјеше погибија:
2768. Турци бјеху сламу и сијено
2769. око б'јеле куле нанијели
2770. па зажегли са свакоје стране.
2771. Плам се дига бјеше у небеса
2772. и кулу му бјеше дохватио.
2773. А он гађа пушком, не престаје;
2774. попијева, танко, гласовито,
2775. припијева Баја и Новака,
2776. припијева, Драшка и Вукоту
2777. и два Вука од села Трњинах,
2778. Марковића и Томановића,
2779. а кликује и живе и мртве -
2780. види страшну уру пред очима!
2781. Нама жива срца попуцаше,
2782. потрчасмо кули Радуновој,
2783. око ње се покласмо с Турцима.
2784. Избависмо из куле Радуна,
2785. ма изгоре ојађела кула.
2786. Јошт нам ђеко у помоћ прискочи
2787. те од куле поћерасмо Турке;
2788. до Кокотах, више Љешкопоља,
2789. осамдесет и три посјекосмо.
2790. И у боју код бијеле куле
2791. олова ми токе изломише,

2792.
2793.
2794.
2795.

а у раздвој боја крвавога,
најпотоња која пуче турска -
џефердара држах пред очима -
престриже га, остала му пуста,

(плаче)

2796.
2797.
2798.
2799.
2800.
2801.
2802.
2803.
2804.
2805.
2806.
2807.
2808.
2809.

по ремику, када трска бјеше!
Више жалим пуста џефердара
но да ми је руку окинула!
Жа ми га је ка једнога сина,
жа ми га је ка брата роднога,
јере бјеше пушка мимо пушке.
Срећан бјеше, а убојит бјеше;
око њега руке не превијох,
свагда бјеше као огледало;
у хиљаду другијех пушакх
познати га шћаше када пукне.
Па сам доша до тебе, владико:
на мору је од свашта мајсторах,
па би л' могли пушку прековати!